

Kim, Julián, Leon a Kija – malí detektívi v čase

Drzá Kim, bystrý Julián, fyzicky zdatný Leon a tajuplná egyptská mačka Kija sú štyria kamaráti, ktorých spája spoločné tajomstvo...

Vlastnia kľúč od starej knižnice benediktínskeho kláštora svätého Bartolomeja. V tejto knižnici sa ukrýva miestnosť zvaná Tempus, ktorá umožňuje cestovať do minulosti. Tempus pulzuje v rytme času a ukrýva tisícky dverí, vždy jedny pre jeden rok svetových dejín. Naši kamaráti sa takto už vybrali na cestu do Egypta z čias faraónov, odkiaľ pochádza mačka, ktorá sa volá Kija. Priviezli si ju zo svojej prvej dobrodružnej výpravy.

Deti sa vydajú na cestu v čase, keď ich zaujme nejaké historické obdobie, alebo keď tušia, že sa v minulosti odohral záhadný zločin.

Tempus dokáže kohokoľvek premiestniť v čase, ale takisto aj preniesť späť. Stačí sa vrátiť presne na miesto, na

ktorom človek pristál. Jedine odtiaľ sa dá cestovať domov, do súčasnosti.

Hoci výlety v čase zvyknú trvať aj niekoľko dní, v prítomnosti za ten čas neprejde ani len sekunda – a tak nikto nepostrehne, že sa malí detektívi zase vydali na tajomnú cestu storočiami...

Duel

„Pripraviť sa, pozor, štart!“ zvolal učiteľ Tebelmann a zatlieskal. Leon a s ním ďalších desať chlapcov sa rozbehlo v boji o víťazstvo v krajských pretekoch žiakov v behu na 1000 metrov. Ako vždy, Leon túžil získať čestný diplom, lenže nato potreboval výborný čas. Najradšej by však vyhral celé preteky a porazil svojho najväčšieho rivala Mareka.

„Do toho, Leon!“ povzbudzovali ho Kim a Julián. Sedeli na trávě pri antukovej dráhe a zaslúžene oddychovali, preteky vo svojich kategóriách mali za sebou.

Leon im krátko zakýval a potom sa sústredil len na beh. „Pravidelne dýchaj, na prvých štyristo metroch príliš nezrýchľuj a nespúšťaj oči z Mareka.“ Ten sa práve prebojoval na tretie miesto. Leon sa zavesil za neho a fixoval ho pohľadom. Jeho tenisky dopadali na zem v pravidelnom rytme.

Bežci mali za sebou prvé kolo a bolo zjavné, komu už nestačia sily a kto patrí medzi favoritov. Leon sa držal v tesnom závěse za Marekom. Ten sa po šesťsto metroch dostal

na vedúcu pozíciu a nasadil šialené tempo. Leon sa naňho doslova prilepil, lenže dýchal rýchlo, príliš rýchlo. Obzrel sa, ale žiaden ďalší bežec im nestačil. Vyzeralo to na duel medzi ním a Marekom.

Ešte posledná zatáčka. Leon zbadal v cieli učiteľa Tebelmanna. Aj Kim a Julián boli blízko a povzbudzovali na plné hrdlo. Ešte dvesto metrov. Ešte sto.

Bežec pevne zaťal zuby. Srdce mu išlo vyskočiť z hrude, svaly ho boleli. A pred ním, hoci len o vlások, bežal Marek, úplne ľahko a bez námahy. Odkiaľ má Marek takú dobrú kondíciu? Leon sa držal za ním, no cítil, že ho začína preháňať únava. Tento duel prehrá, iba ak...

Iba ak by teraz dokázal vydať zo seba naozaj všetko. Zaťal päsť, sklonil hlavu a vybehol zo súperovho tieňa. Teraz bežali jeden vedľa druhého. Na chvíľku sa na seba pozreli. Marekovi sa lial z čela pot a v lesklých očiach sa mu zablysol náznak hnevu aj zúfalstva. V tom momente Leon pochopil, že šancu na víťazstvo má stále vo vrecku.

Uprene sa zahľadel na cieľ a pridal tempo. Jeho nohy zrýchlili a postupne začal súpera predbiehať.

„Máš na to! Máš na to!“ kričali Julián a Kim.

Odzrazu sa učiteľ ocitol takmer na dosah a pred Leonom cieľ, tá vytúžená biela čiara na konci dráhy! Znova sa úchytkom pozrel do strany tam, kde bol ešte pred chvíľou Marek. Nikde ho však nevidel! Z Leona opadla všetka úna-

va, cítil sa ľahký ako pierko a do cieľa dobehol s dvojmetrovým náskokom.

Tebelmann sa pozrel na stopky a uznanlivo poklepal Leona po pleci. „Výborný čas!“

Leon prikývol, všetci mu blahoželali k víťazstvu. Najprv kamaráti, neskôr aj Marek.

„Skvelé, hoci si nás poriadne dlho držal v napätí,“ zasmiala sa Kim.

„Dúfam, že to bude stačiť aspoň na čestný diplom,“ odvetil jej zadychčaný Leon. Lahol si do trávy pri dráhe a zahľadel sa na blankytne modrú oblohu. V mestečku Sedmohlince panoval krásny letný deň.

„Už sa teším na *Olympijské hry*,“ vyhlásil. „Začínajú sa presne o týždeň. Od telky ma nikto neodtrhne. Sledovať budem najmä bežecké disciplíny!“

Julián si čupol vedľa neho a povedal: „Aj ja ich chcem pozeráť. V starovekej *Olympii* to určite vyzeralo veľkolepejšie. Tam víťazov zasypali zlatom a uctievali ako bohov.“

„Vážne?“

„Jasné!“ povedal s nadšením Julián. „Kto raz vyhral v *Olympii*, bol zabezpečený na celý život. To som sa zhodou okolností včera dočítal v našej knižnici kláštora svätého Bartolomeja. Staroveké súboje boli však riadne tvrdé. Najmä preteky na vozoch!“

„Preteky na vozoch?“ neveriacky sa spýtal Leon.